

Karin Krajič Babinska

La smy

Za sny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Karin Krajčo Babinská

Za sny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Za sny

Karin Krajčo Babinská

Za sny

Karin Krajčo Babinská

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2025 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem 5. května 22, Praha 4.

Číslo publikace 45 376.

Odpovědná redaktorka: Hana Hozová

Jazyková korektura: Libuše Mohelská, Martina Mojzesová

Obálka: Matěj Pospíšil

Ilustrace a vnitřní úprava: Matěj Pospíšil

Sazba: Martina Mojzesová

Technický redaktor: Jiří Matoušek

2. vydání

© Karin Krajčo Babinská, c/o Independent Richmond Production

ISBN tištěné verze 978-80-264-5571-4

ISBN e-knihy 978-80-264-5734-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5735-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-5716-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

www.cpress.cz

e-shop: www.albatrosmedia.cz

info@albatrosmedia.cz

Vytěžování textu či dat z této publikace ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU je zakázáno.

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

*Jak dlouho žiji, to nezávisí na mně.
Ale jestli skutečně žiji, to na mně závisí.
(Seneca)*

PROLOG

Někteří vnímají jaro jako nové začátky. A jiní už v ně nevěří.

Otevřel dveře a bez váhání vešel do ticha. Tak vysoko zvuky rušného města nedoléhaly. Kráčel po střeše výškové budovy a konečně ucítil klid. Na obvodové zídce, která oddělovala střechu od propasti pod ní, odpočívali holubi. Když se přiblížil, líně se vznegli a odletěli vstříc městu. Moc dobře věděl, že on křídla nemá. Zastavil se u kraje a nahlédl dolů. Ulice Rotterdamu na něj působily klidně. Možná to bylo tou vzdáleností, která ho od života pod ním dělila, možná tím, že byla neděle. Jarní slunce nabralo na síle a jeho paprsky se odrážely ve sklech okolních mrakodrapů. Odlesky světla ho bodaly do očí tak silně, až je musel zavřít.

I. ZIMA

1. kapitola

Do ticha ložnice se rozdrnčel budík. Umlčel ho jediným mechanickým pohybem. Spustil nohy z postele a posadil se. Pět hodin ráno, za okny ještě tma. I přes svůj zachmuřený výraz vypadal svěže a odpočatě. Husté hnědé vlasy, ostře řezané rysy, modrozeleň oči s pronikavým pohledem. Nahé štíhlé vypracované tělo. Málokdo by hádal, že mu už za dva roky bude čtyřicet. Ženy, se kterými vydržel alespoň pár týdnů v něčem, co vzdáleně připomínalo vztah, považovaly jeho mladistvý vzhled za nespravedlnost. A ženy jeho věku, se kterými strávil jen jednu noc, se ráno kradly z postele, aby v koupelně nanesly na tvář make-up a řasenku v naději, že se mladšímu milenci budou líbit.

Ta dívka, co teď ležela u něj v posteli, byla skutečně mladá. Zpod peřiny vykukovaly jen hnědé krátké vlasy. Když odcházel z ložnice, jejím směrem se ani nepodíval.

Oblékl si černý sportovní úbor a vyběhl do mrazivého rána. Pára mu stoupala od úst. Běžel prázdnými ulicemi ještě spícího města. Potkával opozdilce vracející se z nočních flámů, míjel uklízeče, kteří

vyhazovali pytle s odpadky před čerstvě zavřené bary, babku venčící malého psa. Bez zaváhání přeskočil vodítko natažené přes cestu, a přestože psík ňafal jak šílený, nevěnoval mu pozornost. Stejně jako nikomu před ním. Zachmuřený výraz mu z tváře nezmizel.

Po chvilce vběhl do rozlehlého parku mezi stromy pokryté jinovatkou. U zamrzlého rybníku konečně zvedl oči. V dálce za stromy se jasně rýsovaly siluety mrakodrapů a nekompromisně narušovaly intimitu přírody. Přidal na tempu. Běžel rychleji a rychleji, všechno kolem něj se míhalo, a přestože cítil, že mu docházejí síly, zrychlil ještě víc. Běžel jak o život, až k úplnému vyčerpání. Měl pocit, že mu plíce explodují, celý svět se s ním roztočil, nohy vypověděly službu. Zřítíl se na zem a snažil se popadnout dech, rozkašlal se. Převalil se na záda a zhluboka dýchal. Vysoko na nebi, tam, kde si jako malý představoval, že bydlí Bůh a andělé, přelétávalo letadlo. Zanechávalo za sebou stopu výparů připomínající bílý závoj.

Přesně za hodinu se vrátil domů. Byt byl velký, moderně zařízený strohým neosobním stylem. Všechno bylo uklizené, mělo své pevné místo. Nikde žádné

fotky ani upomínkové předměty, nic, co by jakkoli vypovídalo o svém majiteli. Ten byt by mohl patřit komukoli.

Těsně před tím, než se v koupelně svlékl, provedl několik cviků na posílení břišních svalů a kliky na zpevnění paží. Propocené oblečení hodil do koše na špinavé prádlo a nechal horkou vodu, aby zaplavila prostor kolem něj.

Když se osprchoval, provedl u umyvadla své obvyklé ranní úkony. Vyčistil si zuby, použil dentální nit. Oholil se dohladka. Učesal se. Kartáčkem si vyleštil nehty.

V šatně visely na ramínkách dokonale vyžehlené a vyrovnané košile, saka, kalhoty, pod nimi řada bot. Jak připravené uniformy. Už oblečený otevřel jeden ze šuplíků a bez zájmu se přehraboval množstvím nových, ještě nevybalených kravat z obchodů. Nakonec šuplík spěšně zavřel a z ramínka stáhl jednu z použitých vázaneček hned z kraje. Navlékl si hodinky.

U kuchyňské linky snídaneč vestoje. S otevřeným laptopem na přípravné desce usrkával černou kávu, když ticho prořízla melodie mobilu. Trhl sebou a mrkl na displej. Máma. Zamyslel se. Po chvíli sevřel pevněji rty a očima se vrátil k otevřené stránce v laptopu. Mobil utichl a rozdrnčelo se zvonění pevné linky. A znovu mobil a pak ještě jednou, ale

tentokrát se po něm natáhl a dal jej na hlasitý poslech. Ozval se nahraný vzkaz: „Ahoj, tady máma. Jen jsem ti chtěla říct, že je všechno zařízený. Ten pohřeb je už pozítří, měl bys přiletět. Aby tam někdo byl. Podrobnosti jsem ti poslala do mailu, podívej se na to, prosím. Já tam jít nemůžu, odlétám do Barmy už dneska večer. Chtěla jsem to přeložit, ale nejde to. No jo, to nemohl nikdo tušit, že tvůj táta... takhle najednou... No nic, tak nezapomeň. Pozítří! Ani nevím, jestli ti tohle číslo ještě funguje, ale snad si přečteš aspoň mail. Ahoj.“ Záznamník ještě chvíli šuměl prázdňem, než se ozvalo spěšné: „Mám tě ráda.“ Pak matčin nervózní hlas utichl.

Věděl, že nikam nepojede, ale přesto otevřel v počítači kalendář. Všechny dny byly zaplněné barevnými kolonkami s povinnostmi a schůzkami. Kurzorem posunul diář kupředu a před očima se mu rychle odvíjely měsíce stejně barevných kolonek budoucnosti. Snídani, které se ani nedotkl, shrnul z talířku do odpadkového koše. Zbytek kávy vylil do dřezu.

U dveří si oblékl kabát a válečkem na nečistoty přejel ramena. V pořadači na malém stolku spěšně prolistoval štůsek vzkazů napsaných vlastní rukou, aby rychle vybral ten nejvhodnější a viditelně jej pověsil na háček u dveří.

Ani uvnitř auta, které řídil bez zájmu o okolí s pohledem upřeným před sebe, nebylo nikde smítko či cokoli navíc. Tiše projížděl ulicemi Rotterdamu, kde už se mezitím rozednilo a den začal tepat spěchajícími lidmi.

Vjel do podzemních garáží skleněného mrakodrapu a zaparkoval na místě označeném svou poznávací značkou. V řadě tu pod svými značkami stálo dalších osm úplně stejných aut.

Vstoupil do výtahu a zhluboka se nadechl. Těsně před tím, než výtah zastavil, dveře se otevřely a jeho zalilo světlo velkého prostoru před ním, se mu výraz tváře dokonale změnil. Objevil se zářivý sebevědomý úsměv. Možná až moc profesionálně vyladěný.

Vešel do rozlehlé recepce velké nadnárodní firmy, která se zabývala výrobou a prodejem energií. Všechno tu až přehnaně dýchalo optimismem, vstřícností, která přesvědčí. Velké vázy naplněné květinami, vysoké stojky s reklamními fotkami, na kterých se celé rodiny šťastně smějí a díky energii, kterou si

u společnosti kupují, se nemají proč bát budoucnosti. Několik pohodlných křesel a pohovek k sezení. Stojany s množstvím letáků. Dvě mladé slečny za pultem s úsměvem snad ještě vyladěnějším, než jaký měl na tváři on, když je míjel.

„Dobré ráno. Jak se dneska máte?“ švitořily na něj perfektní angličtinou, protože ve firmě pracovalo tolik cizinců, že používání tohoto jazyka byl nejbezpečnější způsob, jak se domluvit. On tu ale byl jediný zaměstnaný Čech.

„Výborně. Děkuji. Dobré ráno,“ oplatil jim obrovským úsměvem a vypadal jako pravý opak muže, jímž byl od chvíle, kdy se ten den probudil.

Venkovním proskleným výtahem, který se vznesl vysoko nad recepci, se vyvezl do svého patra.

Ocitl se ve velikém open space, kde bylo volného místa už o poznání méně. Majitelé na sebe namačkaných stolů s počítači, hromadami papírů a drobnými zbytečnostmi, kteří na jakékoli soukromí už dávno rezignovali, zvedali hlavu od práce a zdravili, když kolem nich procházel, a on jim odpovídal s až povzbudivým úsměvem. Za chůze se k němu připojila asistentka. Přestože byla mladá, úzkostlivá zodpovědnost vepsaná ve tváři z ní dělala ženu středních let.

„Maily jsem vám protřídila a nechala jsem jen ty k vyřízení. S měsíční uzávěrkou jsme trochu ve skluzu, ale máme ještě tři dny...“

„To stihneme.“

„A porada je dneska v 15 hodin.“

„Děkuju.“

Nezpomalil, nechal ji stát za sebou a došel na konec open spacu, kde ze zdi vystupovalo čtrnáct stejných dveří označených jmenovkami.

Když bral za kliku těch svých, rozletěly se o kus dál jiné a z nich se vyřítil podsaditý padesátník s nakažlivě dobrou náladou. Velkou pusou pod dobrácky baňatým nosem měl stále roztaženou do úsměvu a rozčepýřené vlasy mu trčely do všech stran.

„Jdu si udělat ranní kávičku. Měl jsem těžkou noc, kamaráde!“ předvedl mírně oplzlé dvojsmyslné gesto a propukl v hlasitý smích.

„Dáš si taky?“

„Sem s ní!“

Zavřel za sebou dveře, všečen šum zůstal tam venku. Úsměv na tváři vystřídala opět netečnost. Jeho kancelář nebyla velká, ale aspoň tam byl sám. Místo

protější zdi se leskla prosklená plocha oken, za nimi velkolepý výhled na okolní výškové budovy. Malá okýnka byla i na bočních zdech. Těmi bylo ovšem vidět jen do sousedních kanceláří, které měly také okýnka s průhledem k sousedům. Byla trochu výš, a když chtěl nakouknout, musel si stoupnout na špičky. Míval pak pocit, že je v útrokách dlouhého hada identických špeluněk a v každém článku sedí vždy jen jeden člověk.

Na svítící obrazovce počítače na něj blikalo osmdesát dva mailů k přečtení. Přešel k prosklené zdi a zadíval se ven. Kdyby ho v ten moment z druhé strany pozoroval Bůh, viděl by malého človíčka v jednom ze stovek oken vysokého patra mrakodrapu. Viděl by mravence uprostřed mraveniště.

Ta tmavovlasá dívka, co se konečně probudila u něj doma, prošla celým bytem, nakoukla do každé místnosti a podívala se do všech šuplíků v šatně. Vyčistila si zuby jeho kartáčkem, z lednice si vzala džus, který pila rovnou z krabice, a marně pátrala po bílém pečivu. Až mnohem později si všimla vzkazu na dveřích: „Vrátím se pozdě. Nečekej. Max.“

II. Jaro

1. kapitola

Když se v pět hodin ráno rozdrnčel budík, bylo už za okny světlo. Max umlčel zvonění jediným pohybem, svěsil nohy na podlahu a posadil se. Za jeho zády na druhé straně postele se dlouhovlasá blondýna zavrta-la ještě hlouběji do peřin. Ačkoli její nespokojené za-kňourání musel slyšet, neohlédl se a odešel z ložnice.

Slunce pozdního jara přízračně ozařovalo klidné spící město. V triku a kraťasech vběhl do parku mezi rozkvetlé stromy, ale na tempu nepřidal. U rybníčku si sedl na lavičku a apaticky se díval směrem k rýsujícím se mrakodrapům. Hluboko uvnitř sebe necítil nic než prázdno.

Opakující se rutina se odrážela v úspornosti všech jeho pohybů, když se už za hodinu v koupelně sprchoval, čistil si zuby, holil se dohladka a leštil si kartáčkem nehty. Prožíval stejné ráno jako každé jiné za několik posledních let. Oblékl si košili, kalhoty, sako a kravatu. Snídaně, kterou si důsledně připravil,

se ani nedotkl a kávu vylil do dřezu. Válečkem na nečistoty si před odchodem přešel ramena, z pořadače vybral vhodné vzkazy a pověsil je na háček u dveří. „Vrátím se večer“ a „Dnes večere u Freda“.

Autem do práce, stejná trasa, rytmus jízdy udávaný střídáním barev semaforu. Uprostřed jedné z ulic seděl na asfaltu holub. Max si ho všiml na poslední chvíli a prudce zabrzdil. Pták zůstal na místě, ani se nehnul. Nejspíš byl omráčený, ale jemu připadalo, jako by tam jen odpočíval, unavený ze svého opeřeného života. Z domku po levici se na malou zahrádku vyřítili dva chlapci a za hlasitého povykování spolu bojovali dřevěnými meči. Matka ještě v županu připravila snídani na zahradní stolek a z křesel vyklepávala napadané lístky, květy a větvičky z okolních stromů. Když vyšel před dům i otec, kluci nechali hry a rozeběhli se pro čerstvé loupáky.

„Je neděle,“ uvědomil si.

Jeden z chlapců doběhl k plotu a zvědavě si prohlížel stojící auto. Pak si všiml hromádky peří před ním a vzrušeně zavolal na rodiče.

Max nastartoval a pomalu holuba objel.

Na stole v kanceláři mu vyrostla hromada šanonů. Otupěle hleděl do počítače, ruce svěšené podél těla. Na obrazovce svítily řady a řady čísel.

Po rychlém zaklepání vstoupila asistentka v šedém kostýmku a skládala na stůl další šanony z pojízdného vozíku. Byla přehnaně aktivní, a když s ním mluvila, rychle tékala očima. Neměl to rád. Viděl v tom známku nízkého sebevědomí a měl pak tendence jí lehce pohrdat.

„Uzávěrku jsme dali ke kontrole. Večer se vrátí, a když bude vše v pořádku, můžeme ji zítra odevzdat. Pokud by se náhodou zase vyskytla chyba...“ Prudce se na ni otočil a jeho pohled byl tak studený, že okamžitě zmlkla. Položila na stůl poslední desky, palba jejích slov se výrazně zpomalila.

„Tady jsou podklady pro další uzávěrku. Zbytek máte v počítači. Odevzdat se musí přesně za pětadvacet dnů, tak bychom měli začít ještě dnes, pokud...“ Nervózně si žmoulala okraj rukávu a nejistě vycouvala ke dveřím.

„Porada je v jedenáct hodin,“ zabouchla rychle před jeho pohledem.

Podíval se zpět na počítač. Čísla a čísla. Svítila na něj a on měl pocit, jako by se zvětšovala a zmenšovala,

posunul kurzorem a stránky zaplněné drobnými číslicemi se mu začaly míhat před očima. Bez konce a bez začátku. Otevřel soubor pošty. Dvě stě padesát šest nepřečtených e-mailů. Nerozklikával je, rychle v nich listoval, až se i ony změnilly v ubíhající rozmazaný text. Cítil, jak se uvnitř chvěje. Žaludek se mu sevřel tak prudce, že musel okamžitě pryč.

Skloněný u záchodové mísy zvracel žaludeční šťávy. Když se narovnal, opřel se zády o stěnu kabinky, oči upřel ke stropu a zhluboka dýchal.

Někdo vstoupil na toaletu a pustil tryskem vodu.

„Žádný dlouhý prodlevy, kamaráde,“ ozval se nakažlivý smích obtloustlého kolegy a puštěná voda utichla. „Seš tam, ne?“

„Jasně, Frede,“ drobné ironii v hlase se neubráníl. Utřel si pusou toaletním papírem a spláchl.

„Ať vypadneme dřív než včera. Betty by nepřežila, kdyby jí vystydly kotlety!“

Max vyšel z kabinky a uviděl kolegu, jak stojí pod odvětráváním a labužnický potahuje z cigarety. Oblek mu neseděl. Sako bylo široké s rukávy o kus delšími, než bylo třeba, zato košile se přes rostoucí

břicho nebezpečně napínala. „Ráno se na mě zas tvářila, že jdu dneska do práce! Že ji to pořád baví, každý týden to komentovat. Ale ženským nevysvětlíš nic, co?“ Fred znovu propukl v hurónský smích a promnul si baňatý nos, který tím získal načervenalý nádech.

Max došel k umyvadlu a opláchl si obličej. Kamarádova ruka dopadla na jeho rameno. „Ale počkej, jak vám to večer natřeme! To bude fotbálek! Po večeri půjdeme radši vedle do baru, ať si můžeme pořádně zahulákat. Co? A dát si pěkně pár piveček. Co? Holky si mezitím doma pokecají. No ne?“ Když viděl, že Max nereaguje, podezíravě si ho prohlédl. „Přijdeš s tou svojí, že jo? S tou... Jak se jmenuje?“

„Phillipa.“

„Jo, s tou!“

Max přikývl a Fred si zhluboka oddechl. Pak se zamyslel. „Rekord, co? Dva měsíce?“

„Čtyři.“

„Jsi čtyři měsíce s jednou ženskou? Páni! To už jsme tak dlouho nepovečeřeli?“ vykulil oči a nebylo jasné, čemu se diví víc. „A co sex? Dobrý?“ vypadlo z něj až příliš horlivě.

Max si utřel obličej a bez výrazu se na Freda zadíval.

„Tak spíte spolu, ne?“